

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku W. S.

przy uczestnictwie T. S.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2008 r.,

zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie W. S. wniesioną od postanowienia tego Sądu z dnia 25 stycznia 2008 r., które wydano w sprawie o podział majątku wspólnego. Jako przyczynę odrzucenia skargi Sąd odwoławczy wskazał, powołując się na przepis art. 398⁴ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., brak w zakresie elementów konstrukcyjnych skargi, tj. wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 11 kwietnia 2008 r. skarżąca wniosła o jego uchylenie, twierdząc, że skarga spełnia wymagania określone we wskazanym przepisie. Zdaniem skarżącej, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika jednoznacznie z samego faktu wniesienia przez profesjonalnego pełnomocnika opłaconej skargi, w której domaga się ona uchylenia zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji.

Skarżącą podniosła ponadto, że wniosek ten został uzasadniony „wyodrębnioną argumentacją jurydyczną, dowodzącą, że zaskarżone postanowienie o podział majątku należącego do wspólnoty ustawowej wymaga uchylenia” z powodu naruszeń prawa materialnego oraz procesowego. Według niej, uchybienia te wskazują, że zaskarżone skargą orzeczenie oczywiście narusza prawo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna obok innych zasadniczych elementów konstrukcyjnych powinna także zawierać wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Brak choćby jednego z tych elementów pociąga za sobą konieczność odrzucenia skargi, jako niedopuszczalnej, przez Sąd drugiej instancji stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. (por. zachowujące aktualność postanowienia SN z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51, z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W sprawie niniejszej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia zażalenia wnioskodawczyni miała ocena czy skarga odrzucona zaskarżonym postanowieniem spełniała wskazane wymaganie.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należało uznać go za trafny, mimo że nie można podzielić argumentów przedstawionych na jego uzasadnienie.

Chociaż w skardze nie sformułowano wniosku, w którym skarżąca domagałaby się wprost przyjęcia skargi do rozpoznania, to jednak analiza jej treści wskazuje jednoznacznie na wyrażenie takiej właśnie intencji. Wola skarżącej została zatem wyrażona w sposób dostateczny. Na zamiar strony w powyższym zakresie wskazują zawarte w skardze sformułowania dotyczące konieczności rozpoznania skargi, a także zawierające odwołanie się do przepisu art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., które Sąd Odwoławczy nazbyt rygorystycznie potraktował jako niewystarczające dla wyrażenia przedmiotowego wniosku. Skargi zatem nie można ocenić jako dotkniętej jego brakiem. Za całkowicie chybione należało natomiast uznać stanowisko skarżącej o dostatecznym wyrażeniu tego wniosku przez sam fakt wniesienia skargi kasacyjnej, gdyż obowiązek zamieszczenia takiego wniosku wraz z odpowiednim uzasadnieniem, podobnie jak pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, został przez ustawodawcę wyraźnie w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wyodrębniony (por. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2006 r., II CZ 130/05, nie publ.).

Mimo trafności powyższego zarzutu, zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Analiza treści skargi - wbrew stanowisku skarżącej - prowadzi do jednoznacznej konkluzji, że w skardze brak jest przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Ograniczenie się przez skarżącą do stwierdzenia, że za koniecznością rozpoznania skargi przemawia jej oczywista zasadność oraz potrzeba dokonania wskazanych ogólnie w skardze przepisów prawa, a także odwołanie się w tym zakresie do uzasadnienia podstaw skargi nie stanowiło zadośćuczynienia określonego w tym przepisie wymaganiu. Prawidłowe jego wypełnienie wiąże się z koniecznością szczegółowego uzasadnienia twierdzeń strony skarżącej, przedstawionego w formie samodzielnego, jurydycznego wyводу, którego w skardze - wbrew stanowisku wyrażonemu w zażaleniu - zabrakło, że wskazana przez stronę przesłanka rzeczywiście w sprawie zachodzi (w tym zakresie nadal aktualne pozostaje stanowisko wyrażone m. in. w uzasadnieniu uchwały połączonych Izb: Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71). Spełnienie tego obowiązku nie może nastąpić przez samo przytoczenie sformułowań ustawy, które odnoszą się do poszczególnych przesłanek warunkujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani też przez odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi, jak uczyniła to skarżąca. Sąd Najwyższy wielokrotnie kwestie te wyjaśniał w licznych, także publikowanych orzeczeniach (por. m.in. nadal aktualne postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz postanowienie SN z dnia 6 listopada 2002 r., II CK 85/02, nie publ.).

Skarżąca podniosła w skardze, że jest ona oczywiście uzasadniona, a zatem, że zachodzi przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O wystąpieniu tej przesłanki można mówić jedynie wówczas, gdy naruszenie powołanych w ramach podstaw przepisów, jest na tyle widoczne i niewątpliwe, że jego stwierdzenie nie wymaga głębszej analizy konkretnej sprawy (por. aktualne w tym zakresie postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, a także postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty mające stanowić uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność. W skardze ich - jak to wyżej wskazano - zabrakło.

Wskazując na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wnioskodawczynie omieszkała w skardze uzasadnić także wystąpienie tej przesłanki. Nie wskazała, które konkretnie przepisy powinny zostać poddane interpretacji Sądu Najwyższego i nie wyjaśniła, odwołując się do argumentacji prawnej, na czym - jej zdaniem - w istocie polegają trudności w ich rozumieniu, nie podjęła się również wykazania, że stosowanie ich wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. zachowujące aktualność postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ. oraz postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.). Skarżąca, powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie uzasadniła zatem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania także w tym zakresie.

Ponieważ skarga kasacyjna wnioskodawczynie nie zawierała uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej rozpoznania, podlegała, jako niedopuszczalna, odrzuceniu (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 kwietnia 2008 r. należało zatem uznać za prawidłowe, choć z odwołaniem się do innych, przedstawionych wyżej argumentów, a zażalenie wnioskodawczynie, jako bezzasadne, oddalić na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co też Sąd Najwyższy uczynił.